

(Fremsat 1/2 91. Første behandling 8/2 91. Betænkning 3/4 91. Anden behandling 9/4 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 117 stemmer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 48:

Forslag til lov om ændring af realkreditlov og lov om realkreditlignende lån og andelsboliglån m.v. (Adgang til at yde lån ved institutskifte, intern revision m.v.).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).

(Fremsat 10/1 91. Første behandling 23/1 91. Betænkning 4/4 91. Anden behandling 9/4 91. Tillægsbetænkning 9/4 91).

Der var stillet 4 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal først beklage, at de fire ændringsforslag, der her er stillet, ikke var med i betænkningen til anden behandling. Det skyldtes en teknisk fejl, som jeg som ordfører for Fremskridtspartiet må tage medansvaret for.

De fire ændringsforslag drejer sig om at begrænse realkreditinstitutternes mulighed for at tage flere af lånernes penge.

For det første er der to ændringsforslag, som går ud på, at man skal stoppe med den under-

skudsgivende virksomhed, som man med et fint ord kalder accessorisk virksomhed, i praksis er der tale om ejendomsmæglervirksomhed. Det kan ikke være rimeligt, at realkreditinstitutter, der er foreninger, i særlig grad er dem, som for lånernes penge går ud i så risikofyldte opgaver, og som har anvendt op imod en milliard til investering i de her virksomheder, som ifølge Finansstilsynets rapport har tabt så godt som alle pengene. De skulle i hvert fald afskrives. Og man har ikke engang lært noget af det. Man fortsætter med nye opkøb af ejendomsmæglervirksomheder. I alle andre nordiske lande, hvor det er finansieringsinstitutterne, der har overtaget ejendomsmæglerkæder, har man for længst opdaget, hvilken fejlslagen politik det er, og har afviklet det. Men i Danmark lærer man ikke af det, der sker lige på den anden side af Øresund. Nej, dér fortsætter man.

Med den krise i hvert fald dele af realkrediten er i, er der ingen grund til at give dem mulighed for at tabe endnu flere penge og komme i endnu større krise, således at der hos lånerne skal opkræves endnu større ekstrabidrag.

Det andet ændringsforslag går ud på at standse udlånsvirksomheden i udlandet. Det kan ikke være dansk realkredits opgave at finansiere hotelbyggeri i hele Kielerbugten, som oven i købet går konkurs på striben. Det kan heller ikke være dansk realkredits formål at finansiere byfornyelse i London. Vi har byfornyelse nok i Danmark, som ikke kan finansieres.

Når man oven i købet har tabt de kæmpe-mæssige millionbeløb, der er tale om, så burde det tilsige dette Ting at få sat en stopper for det hurtigst muligt.

Nu har realkreditinstitutterne jo neddrolet aktiviteterne i udlandet. Det har de gjort, fordi de har været pisket til det, men I kan være evigt forvisset om, at hvis man ikke herfra simpelt hen forbyder dem at starte igen, så varer det ikke længere, end til debatten om kreditforeningerne er slut, før de går ud på de vilde vover én gang til.

Det tredje og vigtigste ændringsforslag er nr. 3. Det går ud på at fjerne den fortrolighedsparagraf, som også skal dække over de oplysninger, som i forvejen er tilgængelige gennem offentlige kontorer og tinglysningsystemerne m.m.

Jeg vil gerne henlede Tingets opmærksomhed på, at da jeg stillede et skriftligt spørgsmål

[Kirsten Jacobsen]

til landets statsminister forrige onsdag om, hvorvidt oplysninger, som man i forvejen kunne få offentlig adgang til gennem tinglysnings-systemerne og gennem andre offentlige organer, skulle være omfattet af fortrolighed, svarede statsministeren: Nej, selvfølgelig skulle de ikke det.

Jeg sagde så til statsministeren, at jeg måtte opfatte hans svar således, at når man anmeldte et realkreditinstitut i fremtiden, så kunne man give oplysninger om ejendommens beliggenhed, og man kunne give oplysninger om kreditinstitutets navn. Statsministeren så meget forfjamsket ud, da han skyndte sig at rejse sig op, og hans eneste svar var: Det svar kan jeg ikke endossere.

Vi skal nødig komme i den situation, at en boligminister sender pressemeddelelser ud om, hvorledes realkreditinstitutterne har overtrådt loven, og når man så får en ny boligminister, får Boligudvalgets medlemmer besked på, at de risikerer at komme tre år – jeg kan ikke huske, om det er to eller tre år – i fængsel, hvis de nævner så meget som en flig.

Man skal være klar over, at de går så langt i kreditforeningerne, at når man har anmeldt dem til politiet, så indtager de den holdning, at de ikke vil samarbejde med politiet. De vil kun noget så fint som afhøres i indenretlige forhold. Det er sådan noget, voldtægtsforbrydere og meget stærkt kriminelle benytter sig af, hvis deres advokat fraråder dem at medvirke sammen med politiet til opklaring.

Dernæst er det første, de gør, når de møder i retten, at kræve navneforbud – ikke for at beskytte deres klient, nej, nej. De kræver knagen-sparkemig også navneforbud med hensyn til deres eget navn, så man end ikke må vide, hvilken kreditforening det handler om.

Det er uacceptabelt, at offentligheden, lånerne, som skal betale regningen for disse finans-eventyr, ikke engang kan få at vide, hvad det er for nogle lovovertrædelser, der er begået. Alt skal fejes ind under gultvæppet, sagerne skal køre i dybeste hemmelighed.

Og så skal man vel risikere det, der skete, da vi startede det her, nemlig at fire ud af fem sager blev forældet i ekspeditionstiden. Det er vel den oplysning, man til sidst får i Boligudvalget. Den sidste sag var man lidt mere smart med: Da man ikke kunne forælde den i ekspeditionstiden, flyttede man simpelt hen gerningstidspunktet et år – så var den også forældet.

Hvis ikke vi får noget mere offentlighed om det her, og hvis ikke vi udstrækker offentligheden til i hvert fald at omfatte de oplysninger, som står i landets tinglysningsbøger, og som er tilgængelige på offentlige ejendomsbeskatningskontorer, så vil de, der stemmer mod dette forslag i dette Ting, medvirke til, at dette helst skal foregå under gultvæppet. Det kan jeg godt forstå med den grad af overtrædelser, det handler om.

Jeg anbefaler Tingets medlemmer at stemme for ændringsforslagene.

Jørn Pedersen (S):

På trods af fru Kirsten Jacobsens meget ivrige argumentation vil jeg godt sige, at Socialdemokratiet indstiller ændringsforslagene til forkastelse. Vi stemmer imod. Det er der mange gode grunde til. Jeg vil nævne et par stykker af dem.

Vi ser ikke, at det er vores fornemste opgave at begrænse realkreditinstitutters mulighed for at konkurrere med udenlandske virksomheder, og det fornemmer jeg ligger bag en del af det, fru Kirsten Jacobsen har sagt, og i høj grad bag en del af det, der står i papiret.

Der er lidt selvmodsigende i fru Kirsten Jacobsens argumenter, al den stund det konstateres, at aktiviteterne i udlandet allerede er nedprioriteret. Jeg er da rimeligt overbevist om, at efter den debat, der har været om den side af sagen, vil der helt automatisk være stor opmærksomhed om forholdene, når man bevæger sig til udlandet.

Det undrer mig meget ud fra fru Kirsten Jacobsens sædvanlige liberalistiske grundholdninger, at man netop på dette punkt synes, at liberalismen ikke skal slå igennem.

Fru Kirsten Jacobsens argumenter bærer præg af, at vi, på trods af at vi ikke har tradition for det på disse breddegrader, næsten er vidner til noget, der minder om hellig krig. Jeg synes nok, at ærindet måske i højere grad er at forfølge nogle forhold, der tidligere har været i nogle realkreditinstitutter, mere end det er et spørgsmål om at sikre en lovgivning, som fru Kirsten Jacobsen var enig i i hvert fald et stykke ad vejen.

Jeg vil nok sige med hensyn til de betænkeligheder, vi har haft ved de tidligere forhold, at de sikkerhedsmæssige ting, vi gerne vil have skærpet i forbindelse med en ny lovgivning, har vi fået i det, der ligger på bordet indtil nu.

[Jørn Pedersen]

Derfor siger vi, at vi stemmer nej til de stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er jo fristende det her.

Hr. Jørn Pedersen siger, at Socialdemokratiet stemmer imod og det er der mange gode grunde til. Ja, hr. Jørn Pedersen, hvis man kigger ud over den socialdemokratiske folketingsgruppe, så ser man mange gode grunde dertil. Hvis man ser på tidligere medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, på tidligere socialdemokratiske ministre, så kan jeg finde mange gode grunde dertil.

Men det burde dog ikke forhindre Socialdemokratiet i at være et ansvarligt parti, som sørger for at sikre låntagerne deres ret. Socialdemokratiet tager altså mere hensyn til de socialdemokrater, man har fået placeret rundt omkring, end man gør til lånernes rettigheder.

Der er ikke noget i vejen med mine liberalistiske synspunkter. Hvis hr. Jørn Pedersen og Socialdemokratiet vil være med til at fjerne den solidariske hæftelse, så kan realkreditinstitutterne få lov til at gøre lige præcis, hvad de vil. De kan konkurrere sig selv ihjel for min skyld. Men så længe de sender regningen til uskyldige låntagere, som i øjeblikket kæmper med næb og klør for at blive boende i deres huse, er man altså nødt til at have – det har fortiden jo altså bevist – dem i en endog meget kort snor.

Og må jeg så sige til hr. Jørn Pedersen, at det vel ikke kan være sådan, at den socialdemokratiske ordfører ikke har læst rapporten fra Finanstilsynet. Når han siger, at det handler om tidligere sager, noget, der tidligere har været fremme, kan jeg henvise til det afsnit i rapporten, hvor den ekstraordinære revision, Ernest & Young, siger, at man er meget overrasket over alle de nye sager, der er tale om. Jeg vil bare henlede den socialdemokratiske ordførers opmærksomhed på, at vi har en sag, som forældes så sent som i 1995.

Holger K. Nielsen (SF):

Da Folketinget vedtog den nye realkreditlov, stemte SF imod. En af grundene var, at vi var modstandere af, at realkreditten skulle til at varetage alle mulige opgaver, som ikke har noget at gøre med realkredit. Det er det, der hedder accessorisk virksomhed.

Vi er ikke i tvivl om, at det får som konsekvens, at realkreditten fuldstændig skifter karakter, at man får de såkaldte finansielle supermarkeder, hvor realkreditten bliver en afdeling af et sådant supermarked. Det vil sige, at det realkreditsystem, vi har kendt her i Danmark, vil forsvinde fuldstændigt. Det er desværre en udvikling, der er i gang, men vi vil bekæmpe den så meget som overhovedet muligt, og derfor har vi været medforslagsstillere til ændringsforslag nr. 1.

Det handler selvfølgelig meget om ejendomsrådgørelsesvirksomhed, og jeg synes lige, man skal have nogle ting i bagehovedet.

På et tidspunkt, hvor ejendomsmarkedet var helt i bund, hvor det bestemt ikke var nogen guldrandet investering at sætte penge i ejendomsrådgørelsesvirksomhed, brugte kreditforeningerne omkring 800 mio. kr. til investeringer i ejendomsrådgørelsesvirksomhed.

Der er blevet talt meget om statslig erhvervsstøtte. I dette tilfælde må vi sige, at der har været tale om erhvervsstøtte fra kreditforeningerne til ejendomsrådgørelserne, hvor en række ejendomsrådgivere har tjent tykt på, at man gik ud med disse enorme investeringer.

De ejendomsrådgivere, der blev opkøbt, har sådan set haft megen glæde af det, men det har sandelig negative konsekvenser for kunderne, fordi vi får disse finansielle supermarkeder, hvor man så at sige bliver bundet til at købe et produkt i en bestemt kreditforening, hvis man går til en ejendomsrådgiver. Og man ser yderligere en udvikling, hvor forsikringsselskaberne og bankerne bliver koblet på. Den udvikling er vi meget imod, og vi vil bekæmpe den.

Et andet ændringsforslag, nr. 3, har at gøre med offentlighed. Vi oplevede for en måneds tid siden den helt absurde situation, at den tidligere boligminister overtrådte loven. Hvad havde hun gjort? Hun havde udsendt en pressemeddelelse med oplysninger, som alle og enhver kan læse i tingbøgerne. Boligministeriet havde gjort det sådan nærmest pr. rutine, havde man indtryk af. De havde ikke tænkt på, at det kunne være ulovligt, og de havde ikke tænkt på, at det overhovedet kunne være et problem. Det tænkte vi andre sandelig heller ikke på, for der var jo tale om ganske uskyldige oplysninger i den pågældende pressemeddelelse.

På mit spørgsmål her i salen måtte justitsministeren erkende, at der var tale om en lovover-

[Holger K. Nielsen]

trædelse af den tidligere boligminister. Nu er vi ikke sådan nogle onde mennesker, der på den baggrund vil melde den tidligere boligminister til politiet, for vi syntes ærlig talt, det var temmelig meningsløst, at der skulle være tale om en lovovertrædelse.

Derfor forstår jeg ikke, at man ikke kan få orden i det her. Hvorfor kan man dog ikke sige i loven, at oplysninger, som i forvejen er tilgængelige, kan man godt give offentligheden? Vi fatter det ikke. Der er jo tale om noget, der er helt ukontroversielt, og man vil undgå den helt absurde situation, at boligministeren kom til at overtræde loven ved nogle helt, helt uskyldige pressemeddelelser.

Jeg har lige en kommentar til ændringsforslag nr. 2, som har at gøre med udlandsaktivitet. Det er klart kritisabelt med de hasarderede investeringer, kreditforeningerne har foretaget i udlandet. Og da jeg hørte den socialdemokratiske ordfører, hr. Jørn Pedersen, så må jeg sige, at jeg næsten fik lyst til at stemme for dette ændringsforslag. Hr. Jørn Pedersen sagde, at vi da ikke skal forhindre kreditforeningerne i at konkurrere i udlandet. Jeg er ikke tilhænger af, at kreditforeningerne skal gå ud og konkurrere i udlandet og skal ud i det vilde udlandsridt. Det er ikke deres opgave. Men, men, men – der kan godt være situationer, hvor det er relevant, at de får lov til at gå til udlandet.

Vi har jo store økonomiske problemer i det her land, og jeg tror personlig, at bolig- og byggeeksport er et af de instrumenter, vi skal satse på for at få løst en del af vores udlandsgældsproblem. Det kan være relevant, at man her i Danmark kan få realkreditfinansieret byggeeksport, forudsat at der er tale om tilstrækkelig sikkerhed, og forudsat at man behandler disse sager professionelt i kreditforeningerne. Det er ikke, fordi man skal ud, som hr. Jørn Pedersen tilsyneladende antydede, og konkurrere i udlandet. Nej, man skal være back-up, om jeg så må sige, for den byggeeksport, der skal udvikles fra dansk side.

Derfor mener jeg nok, det er for rigoristisk helt at forbyde muligheden for, at man kan gå til udlandet. Men det er ikke vores opfattelse, at man skal ud og konkurrere med udenlandske banker og kreditinstitutter, hvad Socialdemokratiet tilsyneladende godt vil. Vi mener, det kan være relevant i forbindelse med byggeeksport, at man kan gå til udlandet. Derfor kan vi

ikke støtte dette ændringsforslag fra Fremskridtspartiet.

Men ellers synes jeg bestemt, at de øvrige ændringsforslag bør kunne finde opbakning i Folketinget. De ligger i forlængelse af de kritisable forhold, der har været i kreditforeningerne.

Hvis Folketinget og også Socialdemokratiet tager denne kritik alvorligt, så bør Socialdemokratiet kunne støtte disse ændringsforslag. Det er svært at tage Socialdemokratiet alvorligt, når de på den ene side ligesom støtter kritikken af de kritisable forhold, men hver gang der bliver stillet et ændringsforslag, er de fromme som lam. Det er lidt svært at have med at gøre, synes jeg.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg skal kort gøre et par bemærkninger til de stillede ændringsforslag og begrunde, hvorfor jeg ikke kan anbefale, at man støtter dem.

Må jeg først vedrørende spørgsmålet om accessorisk virksomhed og virksomhed i udlandet i al stilfærdighed lige gøre opmærksom på, at det faktisk er ordninger, som blev vedtaget – oven i købet med et bredt flertal – her i Folketinget for kun godt og vel et års tid siden. Specielt for så vidt angår udlandsaktiviteten er det helt i overensstemmelse med de EF-direktiver, som findes på området, nemlig at institutterne har mulighed for at drive virksomhed i udlandet.

Men det, der egentlig kalder mig frem, er en bemærkning til fru Kirsten Jacobsen, som over for mig rejste spørgsmålet om offentlighed.

Ændringsforslag nr. 3, som omhandler adgang til at videregive fortrolige oplysninger, tror jeg kunne bero på en misforståelse, for det er ikke rigtigt at sige, at § 92 indebærer, at offentligheden afskæres fra oplysninger, som i forvejen er offentligt tilgængelige f.eks. i tingbøgerne. Det står der ikke noget om i § 92. Men det fremgår ikke af en tingbogsoplysning, hvorvidt der er tale om et lån, som efter Finanstilsynets opfattelse ligger uden for de lovbestemte lånerammer, eller om lånet eventuelt er genstand for en politianmeldelse mod det pågældende realkreditinstitut. Derfor synes jeg i virkeligheden, at ændringsforslaget er relativt inetsigende.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke har ønske om at skjule noget som helst, tværtimod.

[Boligministeren]

Men jeg har en intention om at overholde landets lovgivning, og det håber jeg ikke man vil bebrejde mig. Jeg har faktisk forespurgt i Justitsministeriet, hvordan det forholder sig rent juridisk, og har fået at vide, at sådan er reglerne.

Men dertil kommer, at jeg også har en intention om at beskytte uskyldige låntagere, som uforskyldt er blevet impliceret i en overbelånings sag. Jeg mener i virkeligheden, det er en menneskeret, at man ikke på den måde impliceres i en offentlig debat, hvis man helt uforskyldt som husejer oplever en situation, hvor der er begået en eller anden fejl i et realkreditinstitut eller et andet sted, som giver anledning til en politianmeldelse eller sådan noget, hvor man altså ikke har haft lod og del i den sag. Det kan da ikke være rigtigt, at vi i sådanne situationer skal hænge uskyldige låntagere ud.

Det er den korte bemærkning, jeg vil gøre om ændringsforslagene, og min motivering for at anbefale at gå imod dem.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil ikke beskyldte boligministeren for at være naiv, men jeg vil gøre boligministeren opmærksom på, at dem, man taler om her, ikke er nogle uskyldige låntagere, som uforskyldt er blevet involveret i en overbelånings sag. Det er ganske professionelle byggespekulanter, som har malket danske kreditforeninger for masser af penge. Der findes ligefrem opskrifter, som cirkulerer mellem byggevirksomhederne, på, hvordan man får penge ud af kreditforeningerne.

Det er en helt normal procedure, og de gør det gentagne gange. Vi har eksempler på, at en kreditforening lader sig snyde af den samme mand fem gange i træk. Sågar er der et eksempel fra Fyn, som er meget værre: Der har man passeret tvangsauktion nr. 100 med en bestemt bygherre.

Det er ganske professionelle mennesker. En af bygherrerne blev spurgt om, hvordan man kunne få flere penge ud, end man rent faktisk havde givet for ombygningen, og han sagde, at det var, fordi kreditforeningerne ikke bad om nogen regnskaber.

Det er vel ikke nogle, der er ret uskyldige. De bygherrer kender også godt lånegrænserne og ved, at de kun kunne få 60 pct., men de fik mere

end 100 pct. De kunne så stoppe nogle millioner i lommen og rejse et eller andet sted hen. Det er helt normalt, når man laver disse ansøgninger, at man i byggesummen lader indgå et honorar på 8-10 mio. kr. som projekterende eller tilsynsførende, og det er så et firma, man selv ejer.

Boligminister! Se på sagerne, nærlæs dem, og find ud af, at det ikke er uskyldige mennesker, man beskytter.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil bare for fuldstændighedens skyld sige, at jeg opfattede ikke fru Kirsten Jacobsens bemærkninger, som om mit indlæg her var et forsvar for byggespekulanter.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at de sager selvfølgelig kører, og de skal køre, det er klart. De politianmeldelser, der her er tale om, giver selvfølgelig anledning til det, de skal give anledning til. Det er slet ikke det, jeg taler om.

Det, jeg taler om, er, at hvis man lavede en sådan regel, som betød, at man i enhver situation skulle fortælle offentligt, hvad det er for en ejendom, der er tale om, så kunne man risikere at bringe uskyldige låntagere i en situation, som jeg ikke synes er rimelig.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg opfattede ikke ministerens tale som et forsvar for byggespekulanter, men jeg opfattede ministerens tale som et udtryk for begrebsforvirring og for, at ministeren ikke havde forstået, hvad det drejede sig om.

Det er jo sådan, at både når man ekproprierer, og når man foretager andre ting, så ser man på den store helhed. Det kan godt ske, at man uretfærdigt rammer en eller anden enkeltperson eller to, men hvis det samtidig medvirker til, at hele resten bliver tilgodeset, så laver man den lovgivning her i Folketinget alligevel. Det er det, det her handler om.

98 pct. af dem er professionelle byggespekulanter, som kun har respekt for en eneste ting, og det er deres egen pengepung, og at offentligheden får kendskab til, hvad det er, de går og laver, således at fiduserne kan blive afsløret, således at vi kan komme frem til et realkreditsystem, som vi alle sammen kan være bekendt. Det er det, det handler om.

[Kirsten Jacobsen]

Når Venstre stemmer imod dette ændringsforslag, så gør Venstre sig faktisk til beskytter af spekulanterne, uanset hvad boligministeren siger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 15 stemte for, 96 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 6 stemte for, 104 imod.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 15 stemte for, 97 imod.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Når man kender dette i praksis, kan man næsten selv her inden for Christiansborgs tykke mure høre latteren brede sig både på Jarmers Plads, i Nykredit og rundt omkring. Dette Folketing har nu bevist, at de kreditforeninger, som Finanstilsynet, Ernest & Young og boligministeren har sagt har opført sig aldeles uforvarligt, ulovligt, kan fortsætte efter samme regler. Dette Folketing har altså ikke lært noget som helst. Det er vel ikke så mærkeligt, når man ser på historien, og det er somme tider ret interessant. De tre kreditforeninger, vi har i øjeblikket, er resultatet af den reformiver, som VKR-regeringen – jeg tror ikke engang, at man skal sige iver, men mani – led af. Det betød, at man efter realkreditreformen fusionerede en hel masse gode velfungerende små lokale kreditforeninger til de tre mastodonter, vi kender i dag.

Politikerne her i huset var såmænd lige så smarte dengang i 1972, som de siden har været det, så de indgik en studehandel om at dele dem op politisk imellem sig. Nykredit, som tog sig af landbruget, satte Venstre sig på. Det kan man se i hele Nykredits historie, når man bla-

der i deres årsregnskaber og ser, hvem der sidder på magten i Nykredit.

Når det handler om Kreditforeningen Danmark, blev den, det var jo også den største, delt i god forståelse mellem Socialdemokratiet og Det Konservative Folkeparti. Det Konservative Folkeparti tog sig af direktionen og det apparat, og Socialdemokratiet tog sig af bestyrelsesformandsposten og det apparat. De har så senere byttet rundt på det indbyrdes, men balancen er stadig væk den samme, og hvis nogen skulle tvivle på det, vil jeg anbefale jer at slå op bag i årsregnskaberne fra de tre institutter og læse den række, der både er medlemmer her i salen, eller som på anden vis er højt placeret i de forskellige politiske partier. Det var da også symptomatisk, da KD på deres generalforsamling skulle overleve et angreb fra almindelige lånere, at dér var det hele den pukkelryggede borgermusik, som man fik trommet sammen i Bella Centret, og hvem gik da op og forsvarede KD's ledelse og de dispositioner? Det gjorde såmænd næstformanden for LO plus formanden for Industrirådet, så selv debatten på KD's generalforsamling havde man delt mellem Socialdemokratiet og Det Konservative Folkeparti på ganske smuk vis, men det er kun til historieskrivning, at dette Ting i hvert fald bliver gjort opmærksom på, at sådan er kendsgerningerne. Dem kender vi godt, men det, jeg håber på, er, at det også uden for huset bliver kendt, at det er sådan, det hænger sammen, og at det er sådan, man også stemmer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 89:

Forslag til lov om ændring af lov om leje og lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Lejefastsættelse i en- og tofamiliehus og ejerlejligheder, der udlejes tidsbegrænset).